

ЗНИКЛІ ЧАРИ

Чарусики живуть у Чарополі, розташованому на берегах річки Веселої-Сумної. Чому в неї така дивна назва? Бо на правому її березі живуть радісні чарусики, а на лівому — похмурі скиглії.

Береги річки Веселої-Сумної з'єднує міст.

Ніхто з людей не помічає міста чарусиків. На те є кілька причин.

Мешканці Чарополя крихітні. Для людей чарусики на вигляд як коники-стрибунці. Але це лише чари, бо справжній їхній вигляд — таємниця. Та вам розкажу тихцем, що чарусики вкриті зеленим хутром, у кожного з них є три руки, дві з яких для звичайних щоденних справ, а третя — для чарування. Стрибають чарусики на двох міцненьких лапках дуже вправно та високо.

Крім того, місто з мостом невидимі для всіх чужинців, бо зачаровані. Все, що бачать випадкові перехожі чи заблукалі собаки — це непролазні верболозові хащі на берегах струмка. То для малих чарусиків потічок є рікою Веселою-Сумною, а для людей чи тварин — безіменним струмком.

Веселі мешканці Чарополя люблять прикрашати свої житла. І кожен старається, щоб його дім мав гарний і незвичний вигляд.

Чарусик Красунчик прикрасив стіни своєї хатини ззовні та зсередини незліченними дзеркалами. Круглими, квадратними, овальними, прямокутними. Іноді Красунчик не може відійти від власної оселі, бо стрибає від люстерка до люстерка, милуючись собою, новою зачіскою, завитим або випрямленим

зеленим хутром, прикрасами, які любить чіпляти на голову, руки, навіть лапки.

А в Задумчика дім обплутаний різнокольоровими мотузками. Цей чарусик любить ловити в чарівні сіті найкращі жарти та найрозумніші думки.

Дах будиночка Мудруні схожий на розгорнуту й перевернуту вгору різнокольоровою обкладинкою книжку. А в її домі знайшлося стільки книг, що не злічити! Мудруня накопичила їх так багато, що іноді вона ледве протискається між величезними стосами, полицями й шафами. Зате вона легко може знайти будь-яку книжку — така в Мудруні гарна пам'ять.

Та найдивніший будинок — у Винахідька. Цей чарусик підвісив на ланцюгах свою яскраво-жовту хатину під мостом. Його будиночок схожий на човен, і справді може плавати. Коли річка Весела-Сумна навесні глибока, тоді Винахідько спускає жовтий будинок-човен униз на ланцюгах, заводить двигун і вирушає у мандри.

Зараз чудовий сонячний ранок літа, і річечка вже обміліла. Тож Винахідько, який давно повернувся з весняної подорожі, саме прокинувся і ще лежить у ліжечку й обмірковує, як здійснити мрію про польоти. Річкою він помандрував уже вдосталь. Тепер чарусик хоче літати. А що дуже любить свою домівку, то кортить йому, не покидаючи хатки, мандрувати небом.

Винахідько спостережливий. Він знає, що літають птахи, мухи, метелики, бджілки, бо в них є крила. Також пливуть у повітрі кульбабові насінини без крил. Їхні крихітні парашутики від подмуху вітру линуть далеко-далеко.

Ще Винахідько недавно вигадав і виготовив на свято Чарів вогняні

бульбашки. Було дуже гарно, коли багато паперових куль, підсвічених свічками знизу, плавно піднялися у нічне небо. Нагріте полум'ям повітря потягнуло кулі вгору.

Тепер чарусик замислився, який же найкращий спосіб польоту. Йому б не сподобалось, якби вітер вирішував, куди летіти.

А насінини кульбабки, як і вогняні бульбашки, цілком підвладні вітрові. Винахідько прагне сам визначати свій шлях. Зрештою, він завжди повертається в рідний Чаропіль після подорожі. Та коли вітрові заманеться дмухати не туди, куди потрібно, то повернутися домів не вийде...

Винахідько вже схилився до крил, коли почув лемент. Він знав, що галас лунав з того берега, де живуть скиглії. Чарусик звик до того, що звідти часто чути ридання, скарги, нарікання. Тому він хотів далі міркувати про політ, але думки від шуму розбіглися.

«От що нині в них сталося?» — зітхнув Винахідько.

У його хатині-човні не було звичних дверей. Чарусик пострибав сходами до люка вгорі, відкинув ляду й вистрибнув

